

Трето съобщение

Да бъдем единомислени, за да се наслаждаваме на Христос, бидейки единомислени, бидейки едно с Христос в Неговите вътрешни части, и позволявайки на Бога да действа в нас да желаем това и да го изработваме за Негово благоволение

Пасажи от Писанията: Фил. 1:4, 8, 18, 25, 27; 2:2, 12-13, 17-18, 28-29; 3:1; 4:1, 4, 10, 15-16

I. Строго погледнато, Посланието към Филипяните е посветено не само на преживяването на Христос, но също и на наслаждението на Христос; ние преживяваме Христос най-вече в духа си, но Му се наслаждаваме най-вече в душата си (нашия ум, чувства и воля):

- А. Понеже Посланието към Филипяните е свързано с преживяването и наслаждението на Христос, които водят до радост, това Послание е пълно с радост и веселие—1:4, 18, 25; 2:2, 17-18, 28-29; 3:1; 4:1, 4.
- Б. Светиите във Филипи участваха в подпомагането на благовестието чрез служението на апостол Павел; това участие включваше в себе си техните парични пожертвования за апостола—стих. 10, 15-16:
 - 1. Животът на преживяване и наслаждение на Христос е живот за подпомагане на благовестието, един благовестителен живот, който не е индивидуалистичен, а е корпоративен; колкото повече участваме в подпомагането на благовестието, толкова повече преживяваме и се наслаждаваме на Христос; това убива нашето его, нашите амбиции, предпочитания и избори.
 - 2. Дали говорим или мълчим, нашият живот, нашето живеене, нашето същество и цялата ни личност трябва да проповядват Христос—1:20; 4:22; вж. 2 Кор. 3:3.
- В. Павел ни заръчва да се държим „достойно за Христовото благовестие“, което значи да „стоим твърдо в един дух и да се борим единомислено за вярата на благовестието“—Фил. 1:27:
 - 1. Да бъдем една душа и да бъдем единомислени за благовестителното дело е по-трудно от това да бъдем един дух за преживяването на Христос; Тимотей беше брат, който беше в единомислие с апостол Павел—2:19-21, вж. 30-ти стих.
 - 2. За да бъдем единомислени, трябва след като се новородим в духа си, да се преобразим в душата си—2 Кор. 3:18; Римл. 12:2.
 - 3. Ако не сме едно в чувствата си, в мислите си и в решенията си, значи не сме единомислени; ако не сме единомислени, значи не участваме в подпомагането на благовестието и поведението ни е недостойно за благовестието.
 - 4. Когато всички членове в църквата са в един дух с една душа, това единство ще бъде убедително, покоряващо и привлекателно и ние ще преживяваме Христос и ще Му се наслаждаваме.
- Г. Може да преживяваме Христос, без да Му се наслаждаваме; проблемът в този случай е свързан с нашата душа—нашия ум, чувства и воля; подобно на деца, които насила ядат храната си, без да ѝ се наслаждават, често пъти ние преживяваме Христос, без да Му се наслаждаваме.
- Д. „Безпокоя се, че нямате много наслаждение на Христос“ (*The Collected Works of Witness Lee, 1978, том 1, “The Experience of Christ,” стр. 340*); мнозина губят наслаждението си на Христос, защото имат проблем в душата си; ако нямате много наслаждение на Христос, това показва, че не сте единомислени, че не сте съединени в душата—Фил. 2:2.

II. За да бъдем единомислени, трябва да сме единомислени; единомислието в Посланието към Филипяните обозначава субективното знание, преживяване и наслаждение на

Христос; единомислието е гоненето на Христос, за да Го спечелим, да Го придобием и да Го завладеем—1:20-21; 2:2, 5; 3:7-14; 4:13:

- А. За да живеем в реалността на Тялото Христово, трябва да се наслаждаваме на Христос, като Го обичаме до краен предел, а за да Го обичаме, нашите мисли не трябва да бъдат зако-равели (2 Кор. 3:14), заслепени (4:4), бунтовни (10:4-5) и покварени (11:2-3).
- Б. Нашето мислене трябва да бъде съсредоточено върху превъзходството на познанието за Христос и върху преживяването и наслаждението на Христос; всички останали неща ни карат да мислим различно и създават разкол между нас—1 Кор. 1:10; Фил. 3:8-9, 15; 4:2.
- В. Едното нещо, уникалното нещо в Господното възстановяване е Божията вечна икономика с Христос като нейна централност и универсалност—Кол. 3:10-11:
 - 1. Едното нещо, на което трябва да се съсредоточаваме и да наблюдаваме и с което трябва да служим в Господното възстановяване е Божията вечна икономика—1 Тим. 1:3-4.
 - 2. Съдържанието на Божията вечна икономика е Христос; всъщност Самият Христос в пълното Си служение в три етапа е божествената икономика (Йн. 1:14; 1 Кор. 15:45б; Откр. 1:4; 3:1; 4:5; 5:6); Бог желае да има едно пълно и цялостно възстановяване на личността на Христос (Кол. 1:17б, 18б; 2 Кор. 12:2а; 2:10; 3:3).
- Г. Сред филипяните имаше разномислие (Фил. 4:2) и това тревожеше апостола; затова той ги помоли да бъдат единомислени, да мислят едното нещо, за да направят радостта му пълна (2:2):
 - 1. Да мислим друго, освен едното нещо, означава да се бунтуваме срещу Божията икономика; Божията икономика е да бъдем единомислени; в църковния живот трябва да помагаме на всички светии да бъдат единомислени; нашите мисли трябва да бъдат съсредоточени и изпълнени с наслаждението на Христос за църковния живот, живота на Тялото.
 - 2. Поради разногласията си филипийските вярвачи имаха различна любов (2-ри стих); те нямаха една и съща любов към всички светии за опазване на единството; ако любовта ни към светиите бъде регулирана и премине през разправа, когато обичаме светиите, ще се наслаждаваме на Христос.
 - 3. Единодушието, единството в душата, е предназначено не само за преживяването на Христос, но дори още повече за наслаждаването на Христос; за да се наслаждаваме на Христос, имаме нужда от подobaваща душа, от „съдуша“, която да е едно с душите на другите светии.

III. За да бъдем единомушни, трябва да бъдем едно с Христос в Неговите чувства, Неговите „вътрешни части“, символизиращи Неговата сърдечна любов, нежна милост и съчувствие—Фил. 1:8:

- А. Преживяванията на Христос като човек в Неговите вътрешни части включваха Неговата любов, желание, наслаждение и чувства—Пс. 16:3, 7 (виж бележки във Възстановителния превод).
- Б. Павел не живееше живот в природното си вътрешно същество; той живееше живот във вътрешни части на Христос; ако искаме на практика да се намираме в Христос, трябва да бъдем в Неговите вътрешни части, в Неговите нежни и фини чувства—Кол. 3:12.
- В. В Посланието към Филимон виждаме една картина на живота на Тялото във вътрешните части на Христос Исус—стих. 7, 10-12, 20:
 - 1. Когато Онисим попадна в затвора в Рим, той се спаси чрез Павел, който го нарече „мое-то дете... когото родих в оковите си“—10-ти стих.
 - 2. Когато Павел изпрати обратно Онисим с Посланието си към Филимон, той каза: „Кого-то ти изпратих обратно—него [т.е. Онисим], самото ми сърце“—12-ти стих.

3. Павел изпрати по Онисим сърдечната си любов и милосърдие на Филимон; думите *самото ми сърце* буквално означават *вътрешните части* във Филипяни 1:8 и символизират сърдечна любов, благод и милосърдие—Кол. 3:12.
- Г. Павел живееше в реалността на Тялото Христово, като приемаше Христовите чувства за свои чувства; Христовите чувства за Тялото се бяха превърнали в негови чувства за Тялото; това е изключително необходимо, за да живеем живота на Тялото—2 Кор. 12:15.
- Д. Ако се отричаме от себе си и се отъждествяваме с Тялото, няма да се отделяме и няма да се откъсваме от Тялото; животът, който живеем, ще бъде изцяло животът на Тялото и Господ ще придобие изражението на Тялото си на земята днес—Мт. 16:24; Еф. 4:16.
- Е. Колкото повече живеем във вътрешните части на Христос Исус, толкова по-голямо съзнание ще имаме за Тялото Христово и толкова по-силно ще бъде чувството ни за Тялото Христово—1 Кор. 12:26-27; Римл. 12:15.

IV. За да бъдем единопдушни, трябва да изработваме спасението си в съдействие с вътрешноукрепващия Бог, Който действа в нас „да желаем и да постъпваме според Неговото благоволение“—Фил. 2:12-13:

- А. Ние изработваме спасението си, защото Бог работи в нас; ние казваме, че не искаме, но Бог изработва искането за нас за постигането на благоволението Си; желанието е вътрешно, а работата е външна.
- Б. Трябва да упражняваме духа си с покорената си и възкресена воля, за да избираме да изработваме спасението си, като съдействаме на вътрешнообитаващия Триединен Бог, Който действа и изработва в нас желанието за собственото Си благоволение.
- В. В Песен на песните 4:4 виждаме един праобраз на нашата преобразена воля; в този стих се казва, че шията на Господната възлюбена е „като Давидовата кула, / построена за оръжейна, / хиляда щитчета висят на нея— / всички щитове на силни мъже“:
 1. В Библията се говори за онези, които ходят по собствената си воля, които са инатливи и горделиви, като коравовратните (Ис. 3:16); следователно вратът обозначава волята на човека; Господ счита покорността на волята за най-красивото нещо в човека.
 2. Това, че шията е като кула, означава, че волята на възлюбената е укрепена от Бога до такава степен, че тя повече не обича света и не се влияе от Сатана; нейната воля е приведена в пълно покорство на Давид (символизиращ Христос) и е пленена от Христос.
 3. Оръжейницата в кулата символизира победата на Христос за опазването на вярата на вярващата от узурпирането на врага; щитчетата и щитовете са за защита, а силните мъже символизируют сила.
 4. Общо казано, в Песен на песните 4:4 виждаме, че вярващата е готова да се покори на Христовата воля и че нейната воля е здрава като кула за извършването на Христовата воля; тя смело пази стража и не позволява на врага да узурпира покорната ѝ воля.
- Г. Нашето преживяване на Христос като наш живот на покорство за изработването на нашето спасение се вижда в праобраза на ковчега, построен от Ной; изграждането на ковчега означава изграждането на практическия и настоящ Христос като Божието спасение в нашето преживяване за изграждането на Тялото Христово като корпоративния Христос за Божието благоволение—Фил. 2:8, 12-13:
 1. Това, над което Ной работеше и в което той влезе, беше Божието спасение, ковчегът; трябва да имаме практическия и настоящ Христос, в Когото да влезем като Божието спасение.
 2. Ковчегът е праобраз на Христос, но не само на индивидуалния Христос, а и на корпоративния Христос, църквата, която е Тялото Христово като новият човек—Бит. 6:14; 1 Кор. 12:12; Еф. 2:15-16; Кол. 3:10-11.

3. Благодарение на това, че Ной построи ковчега и влезе в него, той не само се спаси от Божия съд над нечестивото поколение чрез потопа, но също така беше отделен от онава поколение и беше въведен в една нова епоха—Бит. 8:13-19; 1 Петр. 3:20.
4. По същия начин, благодарение на изграждането на църквата и влизането си в църковния живот чрез изграждането на практическия и настоящ Христос като Божието спасение в нашето преживяване, ще бъдем спасени от Божия съд над днешното нечестиво поколение чрез голямата скръб (Мт. 24:37-39; Лк. 17:26-27; 1 Сол. 5:3); ще бъдем отделени от това поколение (Лк. 21:36; Откр. 3:10); и ще бъдем въведени в една нова епоха, в епохата на хилядолетието.